
VII.

Изъ чашката на вледенѣла лилия
Азъ пихъ, пробудена отъ утрень лъхъ, роса . . .
Дѣте, запазихъ и за тебъ . . .
Ела, да рѣсна бисеръ връхъ смолиста ти коса . .

Ела, пробудени отъ нощний дъхъ цѣлувки
Блуждаятъ търсятъ скръбната мечта
На първий сънъ . . . Ела, ела!
И розово-прозрачни устни впий въ смълченитѣ уста . . .